ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា

លេខ: ៩៨ អនក្រ.បក

អនុក្រឹត្យ

ស្តីពី

ការអនុវត្តកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌

*****

រាជរដ្ឋាភិបាល

- បានឃើញរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស/រកត/១១៩៨/៧២ ចុះថ្ងៃទី៣០ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩៩៨ ស្តីពីការតែងតាំងរាជរដ្ឋាភិបាល នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ ០២/នស/៩៤ ចុះថ្ងៃទី២០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៤ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅនៃគណៈរដ្ឋមន្ត្រី
- បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម/០១៩៦/០២ ចុះថ្ងៃទី២៤ ខែមករា ឆ្នាំ១៩៩៦ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការបង្កើតក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ
- បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម/០១៩៦/២៦ ចុះថ្ងៃទី២៥ ខែមករា ឆ្នាំ១៩៩៦ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌
- បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស/រកត/០២៩៥/១១ ចុះថ្ងៃទី១៩ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩៩៥ ស្តីពីការបង្កើតក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ផ្នែកវប្បធម៌ជាតិ
- បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស/រកត/០២៩៥/១២ ចុះថ្ងៃទី១៩ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩៩៥ ស្តីពីការបង្កើតអាជ្ញាធរដើម្បីការពារមណ្ឌលទីតាំង និងរៀបចំតំបន់អង្គរហៅថាអាជ្ញាធរ " អប្សរា "
- បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស/រកត/០១៩៩/១៨ ចុះថ្ងៃទី២២ ខែមករា ឆ្នាំ១៩៩៩ ស្តីពីការកែសម្រួលបទប្បញ្ញត្តិមួយចំនួននៃព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស/រកត/០២៩៥/១២ ចុះថ្ងៃទី១៩ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩៩៥ ស្តីពីការបង្កើតអាជ្ញាធរអប្សរា
- បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស/រកត/១២៩៧/៩១ ចុះថ្ងៃទី៣១ ខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៩៧ ស្តីពីលក្ខន្តិកគតិយុត្ត

នៃគ្រឹះស្ថានសាធារណៈរដ្ឋបាល

- បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខ ០០១/នស ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ស្តីពីការកំណត់ និងការចាត់ចែងគ្រប់គ្រងតំបន់ សៀមរាប-អង្គរ
- បានឃើញអនុក្រឹត្យលេខ ៦២ អនក្រ.បក ចុះថ្ងៃទី១៤ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩៩៧ ស្តីពីការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅរបស់ក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ
- បានទទួលការឯកភាពពីគណៈរដ្ឋមន្ត្រីក្នុងសម័យប្រជុំពេញអង្គនាថ្ងៃទី ៩ ខែ សីហា ឆ្នាំ២០០២

សម្រេច

ជំពូកទី ១

បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១.-

អនុក្រឹត្យនេះមានគោលដៅអនុវត្តកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ ដោយកំណត់សម្បត្តិវប្បធម៌ ការជីករុករកវត្ថុបុរាណ បែបបទនៃការធ្វើពាណិជ្ជកម្មលើវត្ថុបុរាណ បែបបទនាំចេញ បែបបទនាំចូល នៃសម្បត្តិវប្បធម៌ ។

ជំពូកទី ២

សម្បត្តិវប្បធម៌

មាត្រា ២.-

រាប់បញ្ចូលជាបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ផងដែរ គឺជាសម្បត្តិវប្បធម៌ទាំងឡាយ ដែលមានរូបរាង ពិតប្រាកដ ដោយពុំរាប់សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលគ្មានរូបរាងពិតប្រាកដនោះទេ ។

មាត្រា ៣.-

បេតិកភណ្ឌវប្បធម៌រួមមាន ៖

ក- សម្បត្តិវប្បធម៌កើតមកពីទេពកោសល្យជាបុគ្គល ឬជាសមូហភាពរបស់ជនជាតិខ្មែរ ។

ខ- សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលគ្របដណ្តប់សារសំខាន់មួយចំណែករបស់វប្បធម៌ សិល្បៈ ឬប្រវត្តិសាស្ត្រ បង្កបង្កើតឡើងនៅលើទឹកដីជាតិ ដោយជនបរទេស ឬជនគ្មានប្រទេស ពិតប្រាកដ ដែលរស់នៅលើទឹកដីជាតិ ។

គ- សម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលរកឃើញនៅក្នុងទឹកដីជាតិ ។

ឃ-សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលស្ថាប័នវប្បធម៌ខ្មែរទទួលបាន ដោយមានការយល់ព្រមពីអាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ចរបស់ប្រទេសដើមកំណើតរបស់សម្បត្តិនោះ ។

ង- សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលជាកម្មវត្ថុនៃការប្តូរគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយមានការព្រមព្រៀងគ្នាដោយសេរី ។

ច- សម្បត្តិវប្បធម៌បានមកដោយគ្មានបង់ថ្លៃ ឬមានបង់ថ្លៃ និងមានការយល់ព្រមពីសំណាក់អាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ច នៃប្រទេសដើមកំណើតរបស់សម្បត្តិនោះ ។

មាត្រា ៤.-

សម្បត្តិវប្បធម៌ គឺជាវត្ថុទាំងឡាយ ជាចលនវត្ថុក្តី ឬអចលនវត្ថុក្តី ដែលចូលក្នុងប្រភេទ ដូចតទៅ÷

ក- សម្បត្តិវប្បធម៌បានមកពីការជីករុករកក្នុងដី និងនៅក្រោមទឹកដែលមានលក្ខណៈស្របច្បាប់ ឬលួចលាក់ហើយ និងវត្ថុបុរាណដែលបានរកឃើញ ។

ខ- សម្បត្តិវប្បធម៌មានលក្ខណៈបុរេប្រវត្តិ និងប្រវត្តិសាស្ត្រ ដូចជាវិមាន អង្គធាតុចេញមកពីការបំបែកជាផ្នែកៗ នៃវិមាន រមណីយដ្ឋាន ទីបញ្ចុះសពបុរាណ សំណល់ភូមិចាស់ រូងភ្នំ និងវត្ថុបុរាណ ។

គ- បុរាណវត្ថុដូចជា ឧបករណ៍ប្រើប្រាស់ កុម្ភការភណ្ឌ និងសិលាចារឹក រូបិយវត្ថុបុរាណ ត្រាបុរាណ គ្រឿងអលង្ការបុរាណ អាវុធយុទ្ធភ័ណ្ឌបុរាណ និងសំណល់ឆ្អឹង ។

ឃ- វត្ថុសម្រាប់គោរពបូជា ឬបង្ហាញសារសំខាន់ជាសមូហភាពដែលជាកម្មសិទ្ធិ ឬប្រើប្រាស់ដោយសហគមន៍ជនជាតិ ឬកុលសម្ព័ន្ធ ការប្រើប្រាស់តាមទំនៀមទម្លាប់ ឬប្រពៃណីរបស់សហគមន៍នោះ ។

ង- វត្ថុតាងសម្រាប់នរវិទ្យា និងជាតិពន្ធុវិទ្យា ។

ច- ស្នាដៃសិល្បៈដូចជា :

១- រូបភាព គំនូរ ដែលបង្កើតឡើងដោយដៃទាំងស្រុង នៅលើទម្រទនូលគ្រប់ប្រភេទ និងធ្វើដោយធាតុផ្សំអ្វីក៏ដោយ លើកលែងតែជាគំនូរឧស្សាហកម្ម និងវត្ថុដែលធ្វើដោយគ្រឿងចក្រ ហើយតួរលំអដោយដៃ ។

២- ច្បាប់ដើមនៃរូបថាប់ ប័ណ្ណប្រកាស និងរូបថតដែលជាមធ្យោបាយនៃការបង្កើតពីដំបូងបង្អស់ ។

៣- ការផ្គុំ និងតម្លើងស្នាដៃសិល្បៈច្បាប់ដើម ធ្វើពីធាតុផ្សំអ្វីក៏ដោយ ។

៤- វត្ថុសិល្បៈអនុវត្តន៍ បញ្ចុះក្នុងធាតុផ្សំ ដូចជា កែវ កុម្ភការភណ្ឌ លោហធាតុ ឬ

ឈើ ។

ឆ- សៀវភៅសរសេរដោយដៃ សៀវភៅបោះពុម្ព ឯកសារ និងឯកសារបោះពុម្ពផ្សាយ ជាប្រយោជន៍ឯកជន ជាពិសេសដើម្បីវិទ្យាសាស្ត្រ ប្រវត្តិសាស្ត្រ សិល្បៈ និងអក្សរសាស្ត្រ ។

ជ- វត្ថុដែលមានតម្លៃខាងរូបិយវិទ្យា (មេដាយ ឬប្រាក់កាក់) ឬសម្ភារកម្មតែម ។

ឈ-ឯកសាររក្សាទុក រួមទាំងការថតសម្លេងអត្ថបទ ផែនទី និងសម្ភារៈដទៃទៀតដែលទាក់ទង នឹងផែនទី រូបថតហ្វីលកុន ការថតសម្លេង និងឯកសារអានដោយម៉ាស៊ីន (ហ្វូណូក្រាម) ។

ញ- វត្ថុសម្រាប់គ្រឿងតុបតែង គ្រឿងប៉ាក់ កម្រាលព្រំ សាច់ក្រណាត់បុរាណជាសូត្រ សម្លៀក-បំពាក់បុរាណ និងឧបករណ៍ភ្លេងបុរាណ ។

ដ- បដិរូបរបស់សត្វ រុក្ខជាតិ និងថ្មបុរាណ ។

ជំពូកទី ៣
អំពីពាណិជ្ជកម្មសម្បត្តិវប្បធម៌
ផ្នែកទី ១
បែបបទសុំការយល់ព្រម

មាត្រា ៥.-

ពាណិជ្ជកម្មសម្បត្តិវប្បធម៌ គឺរាល់សកម្មភាពលក់ ឬដូរ ក្នុងលក្ខណៈជារបរសំខាន់ ឬបន្ទាប់បន្សំ និងជាប់លាប់នូវសម្បត្តិវប្បធម៌ ។

ពាណិជ្ជករសម្បត្តិវប្បធម៌ គឺជាបុគ្គលទាំងឡាយណា ទោះជារូបវន្តបុគ្គលក្តី ឬជានីតិបុគ្គលក្តី ដែលប្រកបរបរដូចមានចែងនៅវាក្យខ័ណ្ឌខាងលើ ទោះជាអ្នកនោះ មានគ្រឹះស្ថានសម្រាប់លក់ ឬប្រកបមុខរបរនោះ នៅនឹងផ្ទះ និវេសនដ្ឋាន ឬនៅលើដីកម្មសិទ្ធិរបស់រដ្ឋក៏ដោយ ។

រាប់បញ្ចូលជាពាណិជ្ជករដែរ បុគ្គលណាដែលរៀបចំចាត់ចែងពិធីមួយនៅទីសាធារណៈ ឬទីកន្លែងដែលបើកឱ្យសាធារណជនចូល លក់ ឬដូរសម្បត្តិវប្បធម៌ ដូចជា ពិព័រណ៍ ពិព័រណ៍វត្ថុបុរាណ ពិធីផ្សារណាត់ ការលក់ឡាយឡុង ឬផ្សារហ៊ុន ។

មាត្រា ៦.-

បុគ្គលទាំងឡាយណាទោះជារូបវន្តបុគ្គលក្តី ឬជានីតិបុគ្គលក្តី ដែលមានបំណងធ្វើពាណិជ្ជកម្មសម្បត្តិវប្បធម៌ ត្រូវដាក់ពាក្យសុំការយល់ព្រមពីក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ផ្នែកវប្បធម៌ជាតិ ដែលមានក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ជាស្ថាប័នប្រតិបត្តិ ។

មាត្រា ៧.-

ការដាក់ពាក្យសុំការយល់ព្រម ត្រូវមានភ្ជាប់នូវសេចក្ដីចម្លងនៃការចុះបញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម និងលិខិតយុត្តិការនានាផ្សេងទៀត។

គំរូនៃពាក្យសុំដែលត្រូវយកទៅប្រើ ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ។

មាត្រា ៨.-

ការយល់ព្រម គឺសម្រាប់តែបុគ្គលស្នើសុំ ហើយពុំអាចផ្ទេរទៅឱ្យតតិយជនបានឡើយ ។

ការយល់ព្រមនេះត្រូវបានចេញឱ្យសម្រាប់រយៈពេល១(មួយ) ឆ្នាំ ហើយអាចនឹងចេញឱ្យសារជាថ្មីបាន ។

ពាណិជ្ជករដែលប្រកបរបររកស៊ីទៅតាមករណីយកិច្ចសាស្ត្ររបស់របរ ហើយពុំដែលបានទទួលទណ្ឌកម្មរដ្ឋបាល ឬព្រហ្មទណ្ឌ ពីបទល្មើសទាក់ទងនឹងកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ ក្នុងរយៈពេលយ៉ាង តិច៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំ អាចទទួលបានការយល់ព្រមជាស្វ័យប្រវត្តិ ដោយពុំចាំបាច់ដាក់ពាក្យបន្ត សុំពីមួយឆ្នាំទៅ មួយឆ្នាំ ។ ប៉ុន្តែបែបបទរដ្ឋបាលត្រូវតែបំពេញតាមការណែនាំរបស់ក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ។

មាត្រា ៩.-

ពាណិជ្ជករអាចចាប់ផ្ដើមប្រកបរបររបស់ខ្លួនបាន ក្រោយពេលបានទទួលសេចក្ដីជូនដំណឹងស្ដីពីការ យល់ព្រម ។

ផ្នែកទី ២

កាតព្វកិច្ចរបស់ពាណិជ្ជករ និងបញ្ជីសម្បត្តិវប្បធម៌

មាត្រា ១០.-

ក្រៅពីកាតព្វកិច្ចដូចមានចែងក្នុងមាត្រា៣៣ នៃច្បាប់ស្ដីពីកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ រាល់ពាណិជ្ជករមានកាតព្វកិច្ចដូចតទៅនេះ ÷

ក- ត្រូវធ្វើបញ្ជីប្រចាំថ្ងៃនូវសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលខ្លួនទិញចូល ដូរ ឬត្រូវបានផ្ញើទុកឱ្យលក់ ឬដូរ។ ក្នុងករណីដែលមានគ្រឹះស្ថាន ឬសាខាលក់ច្រើន គ្រឹះស្ថាន ឬសាខានីមួយៗ ត្រូវធ្វើបញ្ជីរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ ។

ខ- មិនត្រូវទិញចូល ដើម្បីយកមកលក់ ឬដូរនូវសម្បត្តិវប្បធម៌ណាដែលមកពីប្រភព ឬមនុស្សគួរឱ្យសង្ស័យ ឬក៏ម្ចាស់របស់នោះ ពុំមានអត្តសញ្ញាណពិតប្រាកដ ។

គ- មិនត្រូវទទួលចូល ដោយគ្មានបង់ថ្លៃ ឬដោយបង់ថ្លៃនូវសម្បត្តិវប្បធម៌ពីជន ដែលមាននីតិសម្បទាមិនត្រឹមត្រូវ ដោយគ្មានការយល់ព្រមពីឪពុកម្ដាយ ឬពីអ្នកតំណាងស្របច្បាប់

របស់គេឡើយ ។

ឃ- ត្រូវជូនព័ត៌មានដល់អ្នកទិញអំពីលក្ខណសម្បត្តិរបស់វត្ថុនោះ ក្នុងករណីលក់ ឬដូរវត្ថុដែលបានចុះក្នុងបញ្ជីសារពើភណ្ឌ ដោយស្នើឱ្យធ្វើចំណាត់ថ្នាក់ ឬមានចំណាត់ថ្នាក់ និងផ្តល់ឱ្យអាជ្ញាធរត្រួតពិនិត្យនូវអត្តសញ្ញាណ និងអាសយដ្ឋានរបស់អ្នកទិញ ព្រមទាំងកាលបរិច្ឆេទនៃការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិ ។

ង- ត្រូវធានាចំពោះការបញ្ជាក់របស់ខ្លួន ទាក់ទងទៅនឹងប្រភេទ សមាសភាគ ដើមកំណើត និងអាយុរបស់វត្ថុដែលបានលក់ ឬដូរដោយផ្តល់ឱ្យអ្នកទិញ នូវលិខិតបញ្ជាក់ត្រឹមត្រូវ បើសិនជាគេស្នើសុំ ។

ច- ត្រូវជូនដំណឹងទៅក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម និងក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និង ហិរញ្ញវត្ថុ អំពីការផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែងរបស់គ្រឹះស្ថានលក់ដូររបស់ខ្លួន ។ សម្រាប់គ្រឹះស្ថានដែលប្រកបរបរជានីតិបុគ្គល កាតព្វកិច្ចទាំងឡាយដូចមានរៀបរាប់ខាងលើជាបន្ទុករបស់អ្នកដឹកនាំនីតិបុគ្គលនោះ ។

មាត្រា ១១.-

បញ្ជីសម្បត្តិវប្បធម៌ ត្រូវមានចុះព័ត៌មានដូចតទៅ ៖

ក- ការពិពណ៌នាសព្វគ្រប់អំពីវត្ថុនីមួយៗ ដោយមានចុះលក្ខណៈសំខាន់ៗ ដែលមើលឃើញ ព្រមទាំងឈ្មោះ ហត្ថលេខា អក្សរ លេខ បដិរូប និងសញ្ញា គ្រប់យ៉ាងដែលមាននៅលើវត្ថុនោះ ហើយដែលអាចសំគាល់វត្ថុនោះបាន ។

ខ- គោត្តនាម នាម មុខងារ និងអាសយដ្ឋានរបស់អ្នកលក់ ឬអ្នកយកឥវ៉ាន់មកផ្ញើទុកឱ្យលក់ ព្រមទាំង ប្រភេទ លេខ កាលបរិច្ឆេទ ដោយមានការបញ្ជាក់បង្ហាញពី អាជ្ញាធរដែលបានចេញអត្តសញ្ញាណប័ណ្ណ ក្នុងករណីមានការលក់ ការដូរ ឬផ្ញើទុកឱ្យលក់ ។

គ- លេខរៀងរបស់សម្បត្តិវប្បធម៌នីមួយៗ ។

ឃ- ថ្លៃទិញ ឬប៉ាន់ស្មាន ក្នុងករណីការដូរទទួលទុកឱ្យលក់ ឬបានមកដោយឥតបង់ថ្លៃ ។

ង- ចុះបញ្ជីសារពើភណ្ឌ ឬចំណាត់ថ្នាក់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ។

មាត្រា ១២.-

បញ្ជីត្រូវចុះលេខរៀង និងហត្ថលេខាសង្ខេប ដោយមន្ត្រីសមត្ថកិច្ចរបស់ក្រសួងវប្បធម៌ និង វិចិត្រសិល្បៈ ។ បញ្ជីអាចបញ្ចូលក្នុងប្រព័ន្ធព័ត៌មានវិទ្យាបាន ក្នុងល័ក្ខខ័ណ្ឌដែលបញ្ជីមានសន្លឹកបន្តបន្ទាប់ មិនអាចដោះចេញបាន ហើយមានការចុះលេខរៀង និងហត្ថលេខាសង្ខេបពីមន្ត្រីសមត្ថកិច្ច នោះជាមុន ។

មាត្រា ១៣.-

ព័ត៌មានដែលចុះក្នុងសៀវភៅបញ្ជីនោះ ត្រូវប្រើទឹកខ្មៅដែលលុបចេញមិនបាន គ្មានសល់ ចន្លោះ គ្មានកោសលុប ឬអក្សរកាត់ឡើយ ។

មាត្រា ១៤.-

សៀវភៅបញ្ជីត្រូវរក្សាទុកដោយពាណិជ្ជកររយៈពេល៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំ គិតចាប់ពីថ្ងៃបិទបញ្ជី ។

មាត្រា ១៥.-

គំរូសៀវភៅបញ្ជីរបស់សម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលបានកាន់កាប់ ឬផ្ញើទុកឱ្យ លក់ ឬដូរមានដាក់ភ្ជាប់មកនៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធ១ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

មាត្រា ១៦.-

ការត្រួតពិនិត្យសៀវភៅបញ្ជី ជាសមត្ថកិច្ចរបស់ក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ។

ជំពូកទី ៤

ការជីករុករកវត្ថុបុរាណ

ផ្នែកទី ១

លក្ខណៈទូទៅនៃការជីករុករក

មាត្រា ១៧.-

ការជីករុករកវត្ថុបុរាណ គឺជាការស្រាវជ្រាវទាំងឡាយដែលមានទំនោរទៅរកវត្ថុបុរាណ ឬ សម្រាប់ការសិក្សាសម្បត្តិវប្បធម៌ ឬរមណីយដ្ឋានបុរាណ ទោះជាការស្រាវជ្រាវនោះមានធ្វើកំណាយ ឬការរុករកដោយគ្មានចន្លោះនៃផ្ទៃដីខាងលើ ឬការស្រាវជ្រាវនោះត្រូវធ្វើនៅលើស្រទាប់ដីខាងលើ ឬនៅ ស្រទាប់ដីខាងក្រោមទឹកនៅក្នុងប្រទេស ឬទឹកសមុទ្រ ក្រោមការត្រួតត្រារបស់ប្រទេស ។

មិនរាប់បញ្ចូលជាការរុករកវត្ថុបុរាណ ក្នុងន័យដែលប្រើក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌខាងដើម ទម្រ និងជញ្ជាំងការពារដែលបានទទួលស្គាល់ថា ជាការចាំបាច់សម្រាប់សុវត្ថិភាពរបស់សម្បត្តិ និងបុគ្គល ឬក៏សម្រាប់រក្សាទុកកុំឱ្យខូចខាតជាបណ្ដោះអាសន្ន សំណល់ដែលរកឃើញដោយចៃដន្យ និងក្នុងពេលរង់ចាំអន្តរាគមន៍ របស់អង្គភាពទទួលបន្ទុកការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ ។

មាត្រា ១៨.-

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាអាចផ្ដល់ការអនុញ្ញាតបានដល់ស្ថាប័នជាតិ និងអន្តរជាតិ ឱ្យធ្វើការជីករុករកតាមវិធីសាស្ត្រត្រឹមត្រូវ និងស្រទាប់ភូគព្ភសាស្ត្រនៅលើទឹកដីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

ក- កម្មវិធីវិទ្យាសាស្ត្រ រាប់បញ្ចូលទាំងរបាយការណ៍ស្តីពីកាលានុវត្តភាពនៃប្រតិបត្តិការ ហើយនិងលទ្ធផលនានាដែលរំពឹងទុកចំនួនមួយច្បាប់ ។

ខ- ការពិពណ៌នាគម្រោងនៃការជីករុករកដែលបង្ហាញ និងបញ្ជាក់ពីវិធីនៃការស្រាវជ្រាវដែលបានគ្រោងទុក ។

គ- ប័ណ្ណហិរញ្ញវត្ថុដែលបញ្ជាក់ចំនួនទឹកប្រាក់សរុបនៃប្រតិបត្តិការ ប្រភពនៃហិរញ្ញប្បទាន និងការធានាដែលទាក់ទងទៅនឹងប្រតិបត្តិការនោះ ។

ឃ- សលាកប័ត្របរិក្ខេកទេសដែលបញ្ជាក់ពីចំនួនបុគ្គលិកធ្វើការ មធ្យោបាយសម្ភារៈដែលត្រូវប្រើប្រាស់ទីកន្លែងទុកដាក់ នៅពេលបញ្ចប់ការដ្ឋានរយៈពេលរបស់ការដ្ឋាន ។

ង- វិធានការការពារទ្រព្យសម្បត្តិ និងមនុស្សដែលត្រូវភ្ជាប់មកជាមួយនូវលិខិតបញ្ជាក់នៃការធានាទទួលខុសត្រូវផ្នែករដ្ឋប្បវេណី ។

ច- ប្រាក់ធានារបស់ស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្រជាតិ ឬអន្តរជាតិដែលត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ ។

ឆ- ប្លង់ដីស្តីពីបរិវេណដែលស្ថិតនៅក្រោមសិទ្ធិជីករុករក ដោយមានព្រំដែនកំណត់ ដោយមានសេចក្តីបញ្ជាក់របស់សុរិយោដីនៃក្បាលដី និងនាមម្ចាស់កម្មសិទ្ធិ និងអ្នកកាន់កាប់ក្បាលដីមួយច្បាប់ ។

ជ- ប្លង់កំណត់បរិវេណសម្រាប់ធ្វើការវាស់ស្ទង់ ហើយនិងគំនូរពំនូសកាត់នៃស្រទាប់ស្ថានសាស្ត្រ ឬស្រទាប់ភូគព្ភសាស្ត្រមួយច្បាប់ ។

ឈ- ប្លង់បញ្ជាក់ទីតាំងការដ្ឋានផ្ទៃក្រឡាសម្រាប់ចំណាត់ថ្នាក់ និងទីតាំងស្តុកអាចម៍ដីមួយច្បាប់ ។

មាត្រា ២៤.-

ដោយបង្ហាញលិខិតអនុញ្ញាតឱ្យជីករុករកវត្ថុបុរាណ ស្ថាប័នអាចសុំឱ្យអាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ចប្រគល់ ឱ្យបាននូវសម្រង់បញ្ជីសុរិយោដី ប្លង់ភូមិបាល និងវិញ្ញាបនប័ត្រសម្គាល់ម្ចាស់អចលនវត្ថុនៅក្នុងបញ្ជីដីធ្លី សម្រាប់ធ្វើការជីករុករកវត្ថុបុរាណដែលបានគ្រោងទុក ។

មាត្រា ២៥.-

អាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ច ត្រូវបញ្ជូនសេចក្តីចម្លងនៃលិខិតអនុញ្ញាតឱ្យជីករុករកមួយច្បាប់ជូនទៅ អាជ្ញាធរខេត្ត ក្រុង និងមូលដ្ឋានពាក់ព័ន្ធជ្រាបជាព័ត៌មាន ។ អាជ្ញាធរខេត្ត ក្រុង ត្រូវជូនព័ត៌មាននេះ ទៅម្ចាស់កម្មសិទ្ធិសាធារណៈ ឬឯកជនអំពីអចលនទ្រព្យនោះ ព្រមទាំងធ្វើការផ្សព្វផ្សាយដោយ បិទប្រកាសនូវទីតាំងពាក់ព័ន្ធនេះ ។

ស្ថាប័នត្រូវផ្តល់ឱ្យអាជ្ញាធរខេត្ត ក្រុង និងមូលដ្ឋាននូវបែបបទអនុវត្ត ក្នុងការដ្ឋានដែលបានគ្រោងក្នុងលិខិតអនុញ្ញាតឱ្យជីករុករក ។

មាត្រា ១៩.-

ការអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើការជីករុករកវត្ថុបុរាណត្រូវបានសម្រេចដោយ ÷

ក- ក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ក្នុងនាមក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ផ្នែកវប្បធម៌ជាតិ សម្រាប់ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា លើកលែងតែតំបន់សៀមរាបអង្គរ ។

ខ- អាជ្ញាធរដើម្បីការពាររមណីយដ្ឋាន និងរៀបចំតំបន់អង្គរ (អប្សរា)ចំពោះតំបន់សៀមរាបអង្គរ ។

មាត្រា ២០.-

ការអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើកំណាយ គឺជាការអនុញ្ញាតផ្ទាល់ ដែលមិនអាចផ្ទេរទៅឱ្យអង្គការវិទ្យាសាស្ត្រជាតិ ឬអន្តរជាតិណាមួយផ្សេងទៀតបានឡើយ ។

មាត្រា ២១.-

ក្នុងកិច្ចការពិនិត្យលិខិតសុំអនុញ្ញាតជីករុករកលើដីឯកជនណាមួយ អាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ចមូលដ្ឋាន ត្រូវដឹងឮ ហើយជូនដំណឹងដល់ម្ចាស់ដី ។

មាត្រា ២២.-

មិនរាប់បញ្ចូលក្នុងដែនអនុវត្តនៃជំពូកនេះទេ នូវទីតាំងសាសនា ដែលជាកម្មវត្ថុនៃការគោរពបូជាជានិច្ចកាល ដូចជា វត្តអារាម ចេតិយ ដំបូកអ្នកតា ឬដើមពោធិរហូតដល់ចុងបំផុតនៃមែក ។

ការវាស់ស្ទង់អាចនឹងធ្វើទៅបាននៅក្នុងបរិវេណវត្តអារាម ក្រៅព្រំដែននៃទីសក្ការៈបូជា ឬពេលណាមានតម្រុយ និងការសង្កេតឃើញលេខា ឬប្រពៃណីស្របគ្នាប្រាប់ឱ្យដឹងពីភាពត្រួតគ្នានៃវត្តសម័យថ្មីមួយ និងសំណង់បុរាណមួយដោយមានការយល់ព្រមពីអាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ច ឬគណៈកម្មការវត្តដោយពុំរាប់បញ្ចូលក្នុងដែនអនុវត្តនៃជំពូកនេះដែរ កន្លែងកប់ខ្មោចសាធារណៈ ឬឯកជនលើកលែងតែព្រៃស្មសាន ។ ក្នុងករណីនេះស្ថាប័នដែលមានការអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើការជីករុករកវត្ថុបុរាណ ត្រូវតែមានការស្រុះស្រួលគ្នាជា មុនជាមួយក្រុមគ្រួសារ ឬបើគ្មានក្រុមគ្រួសារទេ ជាមួយនឹងអាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ចមូលដ្ឋាន ចំពោះបែបបទ នៃការជីករុករក និងការទូទាត់សងការខូចខាតជាយថាហេតុ ។

ផ្នែកទី ២

បែបបទអនុវត្ត

មាត្រា ២៣.-

រាល់ពាក្យសុំការអនុញ្ញាតជីករុករកវត្ថុបុរាណ ត្រូវភ្ជាប់មកនូវឯកសារដោយភាគខ្លះ ឬទាំងអស់ ដោយយោលទៅតាមករណីដូចតទៅ÷

មាត្រា ២៦.-

ចាប់ពីពេលធ្វើសេចក្ដីជូនដំណឹងស្ដីពីការអនុញ្ញាតមក ដីដែលស្ថិតនៅក្នុងបរិវេណកំណត់ការងារគ្រប់ប្រភេទធ្វើដោយនីតិបុគ្គល ឬរូបវន្តបុគ្គលក្រៅពីស្ថាប័នដែលបានរៀបរាប់នៅក្នុងលិខិតអនុញ្ញាត ត្រូវបានហាមឃាត់ ។

មាត្រា ២៧.-

ស្ថាប័នត្រូវហ៊ុំរបងព័ទ្ធការដ្ឋាន និងសុំឱ្យតំណាងសូរិយោដីខេត្ត ក្រុង ធ្វើការស្រង់ស្ថានភាពដី នៅចំពោះមុខតំណាងស្ថាប័ន ។

មាត្រា ២៨.-

ដោយមានការយល់ព្រមពីក្រសួងកសិកម្ម រុក្ខាប្រមាញ់ និងនេសាទ ស្ថាប័នអាចឆ្ការព្រៃគម្ពោធកាប់ដើមឈើ បើកផ្លូវធ្វើរជើង ឬផ្លូវចេញចូលសម្រួលការងារការដ្ឋាន បាននៅក្នុងបរិវេណកំណត់ ។

មាត្រា ២៩.-

ស្ថាប័នមានភារកិច្ច ធ្វើយុទ្ធនាការជីករុករកឱ្យទាល់តែចប់ ហើយត្រូវបំពេញដីឱ្យដូចដើមវិញ ក្នុងរយៈពេលកំណត់ ។

មាត្រា ៣០.-

ក្នុងករណីដែល ការជីករុករកបានប្រទះឃើញវត្ថុដែលមានសារៈសំខាន់ វត្ថុទាំងនោះត្រូវរក្សាឱ្យនៅដូចដើមក្រោយពីធ្វើការសិក្សារួចហើយ ។ មុនការពិនិត្យរកវិធានការការពារដែលត្រូវយកមកប្រើ អនុលោមតាមច្បាប់ស្ដីពីកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ ស្ថាប័នអាចធ្វើការពង្រឹងវត្ថុនោះ ជាបណ្ដោះអាសន្នបាន ។ អាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន និងខេត្ត ក្រុង ព្រមទាំងម្ចាស់កម្មសិទ្ធិសាធារណៈ ឬឯកជនត្រូវទទួល បន្ទុកថែរក្សាវត្ថុទាំងនោះ រហូតដល់មានការអនុម័តវិធានការការពារ ។

មាត្រា ៣១.-

រាល់ការរកឃើញដោយចៃដន្យនូវផ្នូរខ្មោចថ្មី ត្រូវជូនដំណឹងទៅអាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន ខេត្ត ក្រុង នៃទីកន្លែងដែលប្រទះឃើញ ។

អាជ្ញាធរមូលដ្ឋានត្រូវប្រគល់សិទ្ធិ នៅក្នុងរយៈពេលសមស្របទៅឱ្យនាយនគរបាលម្នាក់ ដើម្បីទទួលបន្ទុកធ្វើកំណត់ហេតុ ស្វែងរកគ្រួសារជាយថាហេតុ ហើយនិងធ្វើការបញ្ជាក់ពីការបញ្ចុះធាតុ ទៅវិញនៅក្នុងផ្នូរមួយដ៏សមរម្យ ។

ផ្នែកទី៣
ភារកិច្ច

មាត្រា ៣២.-

មុននឹងចាប់ផ្តើមប្រតិបត្តិការជីករុករក ស្ថាប័នត្រូវយកព័ត៌មានពីអាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន និងយកចិត្តទុកដាក់លើប្រពៃណីទំនៀមទម្លាប់ទាក់ទងទៅនឹងទីកន្លែង និងគោរពទម្លាប់របស់ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ជាពិសេសអ្វីដែលទាក់ទងនឹងសាសនា ។

ស្ថាប័នជាអ្នកទទួលបន្ទុកចំពោះការខូចខាតដែលបង្កដល់មនុស្ស និងទ្រព្យសម្បត្តិ ក្នុងរយៈពេល នៃការអនុញ្ញាតនោះ ។

ស្ថាប័នបរទេសត្រូវរួមជាមួយស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្រខ្មែរមួយ ឬច្រើនក្នុងដំណើរការរបស់ខ្លួន ។ ស្ថាប័នបរទេសត្រូវបណ្តុះបណ្តាលអ្នកបច្ចេកទេស និងអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រខ្មែរ ក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃការងារ ជីករុករកហើយដោយមានការយល់ព្រមពីអាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ច អាចអញ្ជើញស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្របរទេស ឬបុគ្គលិកវិទ្យាសាស្ត្រ រដ្ឋបាល ឬបច្ចេកទេសរាប់បញ្ចូលទាំងជំនួយការអាហារូបករណ៍ និងនិស្សិតបរទេស ឱ្យមកជួយបាន ។

មាត្រា ៣៣.-

នាយកស្ថាប័នវិទ្យាសាស្ត្រជីករុករក ត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការអនុវត្តការជីករុករកទៅតាមវិធានសិល្បៈ និងវិន័យបុគ្គលិកដែលស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួន ។ មានតែនាយកស្ថាប័នតែមួយគត់ ដែលមានអំណាចផ្ទាល់ទៅលើអ្នកដែលនៅក្រោមឱវាទរបស់ខ្លួនទាំងអស់ ហើយអាចផ្ទេរ សមត្ថកិច្ចនេះ ឱ្យទៅតែសមាជិកនៃបុគ្គលិកវិទ្យាសាស្ត្ររបស់ស្ថាប័នម្នាក់តែប៉ុណ្ណោះ ។

នាយកស្ថាប័ន ត្រូវជូនដំណឹងទៅអាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ច ពីការរកឃើញប្រាសាទទាំងមូល រមណីយដ្ឋានបុរេប្រវត្តិសាស្ត្រ ឬទីលានប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលតម្រូវឱ្យមានវិធានការការពារអនុលោម ទៅតាមច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ ទោះជាការរុករកនៅក្រោមដី ក្រោមទឹក ឬខាងលើ ផ្ទៃដីក្តី ។

មាត្រា ៣៤.-

អាជ្ញាធរជាតិ ខេត្ត ក្រុង និងមូលដ្ឋានត្រូវជួយ និងផ្តល់ជំនួយខាងធនធានមនុស្សដល់ស្ថាប័នណា ដែលស្នើសុំជំនួយអន្តរាគមន៍ពីអាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ចដទៃទៀត ។

អាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ចត្រូវត្រួតពិនិត្យដំណើរការអនុវត្តការជីករុករកទាំងឡាយឱ្យបាន ។ ក្នុងកិច្ចការនេះ អាជ្ញាធរត្រូវចាត់តាំងតំណាងម្នាក់ឱ្យនៅអមស្ថាប័ន ។ តំណាងនេះមានសិទ្ធិជួយដល់ រាល់ប្រតិបត្តិការជីករុករក ឬចុះបញ្ជី ហើយនិងធ្វើការត្រួតពិនិត្យកិច្ចការទាំងនោះ នៅក្នុងព្រំដែន កំណត់នៃមុខងាររបស់ខ្លួន។ តំណាងនេះគ្មានសមត្ថកិច្ចណែនាំសមាជិក និងភ្នាក់ងាររបស់ស្ថាប័នទេ ។

ផ្នែកទី ៤
កម្មសិទ្ធិវិទ្យាសាស្ត្រ និងការបង់កម្រៃ

មាត្រា ៣៥.-

ស្ថាប័នរក្សាកម្មសិទ្ធិវិទ្យាសាស្ត្រនៃកម្មវត្ថុ ដែលខ្លួនរកឃើញក្នុងល័ក្ខខ័ណ្ឌដែលស្ថាប័ននោះ បានធ្វើការផ្សព្វផ្សាយលទ្ធផលវិទ្យាសាស្ត្រនៃការជីករុករកក្នុងរយៈពេល៥(ប្រាំ)ឆ្នាំ បន្ទាប់ពីការបញ្ចប់ការជីក រុករក ។

សិទ្ធិផលិតឡើងវិញតាមបែបទេវកថាធិប្បាយ ឬសិទ្ធិផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងសៀវភៅវិទ្យាសាស្ត្រ អាចធ្វើបានដោយសេរី បន្ទាប់ពីការផ្សព្វផ្សាយលទ្ធផលវិទ្យាសាស្ត្រនៃការជីករុករក ។

មាត្រា ៣៦.-

លើសពីរយៈពេល៥(ប្រាំ)ឆ្នាំ ដូចមានចែងនៅក្នុងមាត្រា៣៥នៃអនុក្រឹត្យនេះ អាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ចអាចផ្តល់ការអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើការផ្សព្វផ្សាយបាន ក្នុងគោលបំណងធ្វើពាណិជ្ជកម្ម ដោយមានការបង់ប្រាក់ កម្រៃដែលគិតទៅតាមចំនួនសៀវភៅដែលបានបោះពុម្ព ។

ក្នុងករណីថតស្លាដែសោតទស្សន៍ អាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ចកំណត់កម្រៃម៉ោសរុបមួយគិតទៅតាមថេរវេលាថត និងរយៈពេលនៃស្លាដែ ។

ចំនួនទឹកប្រាក់នៃកម្រៃត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរួមរវាងក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ និង ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ។

មាត្រា ៣៧.-

ហិរញ្ញប្បទាននៃរាល់ប្រតិបត្តិការជីករុករកវត្ថុបុរាណ ដូចជា ការវាស់ស្ទង់សាកល្បង ការរុករក ការជីករុករក ការជីកជញ្ជូន ប្រាក់បៀវត្សកម្មករ បុគ្គលិកគ្រប់គ្រង ឬការអនុរក្ស ការបណ្តុះបណ្តាល បុគ្គលិកមូលដ្ឋានជាបន្ទុករបស់ស្ថាប័ន ។

ផ្នែកទី ៥
ការចុះបញ្ជី និងការប្រគល់ផលិតផលបានមកពីការជីករុករក

មាត្រា ៣៨.-

ស្ថាប័នត្រូវកត់ត្រាជាប្រចាំក្នុងបញ្ជីជីករុករក ដែលត្រូវមានបញ្ជីសារពើភណ្ឌជាផ្លូវការនៃវត្ថុ ដោយឡែក ឬបណ្តាវត្ថុដែលរកឃើញនៅពេលធ្វើការជីករុករក ។

កាតព្វកិច្ចនេះ មិនសំដៅជាពិសេសទៅលើកាកសំណល់រឹង គំរូសំណាករ៉ែ ឬឈើ គំរូសំណាកដី បំណែកកុម្ភការភណ្ឌ ឬកែវដែលគ្មានលក្ខណៈសំខាន់ និងឆ្អឹងមនុស្ស ឬសត្វ សំបកខ្យងខ្ចៅ ហើយនិងរាល់ សន្ទស្សន៍

ឬវត្ថុតាងទាំងឡាយនៃផ្ទះសម្បែងបុរាណដែលត្រូវពឹងផ្អែកធ្វើពិសោធន៍ ក្នុងករណីដូចគ្នានេះ ការជីករុករកគ្មានគោលបំណងធ្វើការសិក្សាលើវត្ថុនោះទេ ។

មាត្រា ៣៩.-

ក្នុងករណីដែលមានការរុករកវត្ថុ ដែលមានសារៈសំខាន់ផ្នែកប្រវត្តិសាស្ត្រ សិល្បៈ វប្បធម៌ វិទ្យាសាស្ត្រ បុរាណវិទ្យា ឬជាប្រាក់កាស ស្ថាប័នត្រូវធ្វើកំណត់ហេតុភ្ជាប់ជាមួយសៀវភៅបញ្ជីនៃ ការជីករុករក ។

ពុំត្រូវមានការអនុញ្ញាតឱ្យប្រគល់វត្ថុទាំងនោះទៅអ្នកណា ឬកន្លែងណាទេ មុនពេលធ្វើការសិក្សា ផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្ររួច ។

មាត្រា ៤០.-

ក្នុងករណីការជីករុករកវត្ថុបុរាណជាលក្ខណៈស្រោចស្រង់ ដែលត្រូវបានធ្វើហិរញ្ញប្បទាន ទាំងស្រុង ឬមួយចំណែកដោយម្ចាស់គម្រោង អាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ចអាចជូនរង្វាន់ទៅម្ចាស់គម្រោងនោះបាន ។ រង្វាន់ជាទឹកប្រាក់ ឬជាវត្ថុ ត្រូវកំណត់ដោយការឯកភាពយល់គ្នា ឬតាមការវាយតម្លៃរបស់អ្នកឯកទេស ។

មាត្រា ៤១.-

អាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ចអាចប្រគល់ឱ្យទៅស្ថាប័នបាននូវផលិតផល នៃការជីករុករកវត្ថុបុរាណ ដែលបានគ្រោងទុកហើយដែលមានពីរដូចគ្នា ឬមានចំនួនច្រើននៅក្នុងសមុច្ច័យសាធារណៈ ។

ស្ថាប័នត្រូវជូនដំណឹងទៅអាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ច អំពីការប្រគល់ជាស្ថាពរនូវវត្ថុបុរាណដែលកម្មសិទ្ធិ ត្រូវបានផ្ទេរមកឱ្យខ្លួន ។ ស្ថាប័នអាចផ្ទេរ ឬលក់វត្ថុបុរាណទាំងនោះ ដោយគិតថ្លៃ ឬមិនគិតថ្លៃ តែក្នុងករណីបម្រើប្រយោជន៍ សមុច្ច័យសាធារណៈប៉ុណ្ណោះ ។

មាត្រា ៤២.-

ស្ថាប័នអាចបន្តការសិក្សា និងការវិភាគវត្ថុបុរាណ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា បានទោះជាវត្ថុទាំងនោះទុកនៅកន្លែងណាក៏ដោយ ក្នុងល័ក្ខខ័ណ្ឌមិនធ្វើឱ្យមានការខូចខាតលើវត្ថុ ទាំងនោះ ។

ស្ថាប័នរក្សាសិទ្ធិចាក់ពុម្ព ឬរូបថត ដើម្បីប្រយោជន៍វិទ្យាសាស្ត្រ ។ ក្នុងករណីនេះ អាជ្ញាធរ សមត្ថកិច្ចត្រូវផ្តល់ឱ្យស្ថាប័ននូវលេខយោងនៅក្នុងបញ្ជីសារពើភណ្ឌ ។

ជំពូកទី ៥

អំពីការនាំចេញ និងការនាំចូលសម្បត្តិវប្បធម៌

ផ្នែកទី ១

បែបបទនៃការនាំចេញ

មាត្រា ៤៣.-

ដោយអនុលោមតាមមាត្រា៥១ នៃច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ សម្បត្តិវប្បធម៌ ត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យធ្វើការនាំចេញ លើកលែងតែមានអាជ្ញាប័ណ្ណពិសេស។ សម្បត្តិវប្បធម៌ទាំងនោះ គឺជាវត្ថុបុរាណទាំងឡាយ ដែលបានរាប់បញ្ចូលក្នុងប្រភេទនៃសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលមានរៀបរាប់ក្នុង មាត្រា៤ នៃអនុក្រឹត្យនេះ នៅក្នុងថ្ងៃដែលដាក់ពាក្យសុំ ។

មាត្រា ៤៤.-

អាជ្ញាប័ណ្ណពិសេសជាស្ថាពរ ឬជាបណ្តោះអាសន្ន សម្រាប់ធ្វើការនាំចេញសម្បត្តិវប្បធម៌ ត្រូវចេញដោយរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ។

មាត្រា ៤៥.-

រាល់ពាក្យសុំអាជ្ញាប័ណ្ណនាំចេញសម្បត្តិវប្បធម៌ ត្រូវដាក់ជូនរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ដោយម្ចាស់សម្បត្តិផ្ទាល់ ឬអាណត្តិគាហក ។

ពាក្យសុំត្រូវធ្វើតាមលំនាំទម្រង់ ដែលមានចែងនៅឧបសម្ព័ន្ធ II ដោយមានភ្ជាប់នូវឯកសារ និងព័ត៌មានដូចតទៅ ៖

ក- ការពិពណ៌នាអំពីសម្បត្តិវប្បធម៌ធ្វើតាមអាចសម្គាល់បានដោយជាក់លាក់ ។

ខ- រូបថតរបស់សម្បត្តិវប្បធម៌មួយសន្លឹក ឬសំណៅថតចម្លង បើសិនសម្បត្តិវប្បធម៌នោះជាឯកសារ ។

គ- បង្កាន់ដៃចេញឱ្យដោយរដ្ឋាករគយ កាលបើសម្បត្តិវប្បធម៌នោះ ត្រូវបាននាំចូលមកកម្ពុជាដោយស្របច្បាប់ ។

ឃ- តម្លៃលក់សម្បត្តិវប្បធម៌នៅទីផ្សារកម្ពុជា ឬបរទេស ក្នុងករណីនាំចេញជាស្ថាពរ ។

ង- ថ្លៃលក់នៃសម្បត្តិវប្បធម៌ បើជាសម្បត្តិដែលត្រូវបានលក់រួចហើយ ហើយត្រូវនាំចេញជាស្ថាពរ ។

ច- គោលបំណងនៃការនាំចេញ ។

ឆ- ទីកន្លែងទទួលសម្បត្តិវប្បធម៌ ។

ជ- ថ្ងៃ ខែ គ្រោងទុកនៃការនាំចេញ ។

ឈ- ថ្ងៃ ខែ ប្រហាក់ប្រហែលនៃការវិលត្រឡប់មកកម្ពុជាវិញនៃសម្បត្តិវប្បធម៌ ក្នុងករណីការនាំចេញមិនមែនស្ថាពរ ។

មាត្រា ៤៦.-

បើអ្នកដាក់ពាក្យសុំពុំមានផ្តល់ព័ត៌មានទាំងអស់ និងលិខិតយុត្តិការដែលបានតម្រូវនោះទេ រដ្ឋមន្ត្រី

ក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ទាមទារឱ្យបំពេញបន្ថែមនូវឯកសារខ្វះខាត ដោយលិខិតអនុសិដ្ឋ ដែលសុំឱ្យមានការចុះហត្ថលេខាទទួលមុនការផុតកំណត់នៃរយៈពេលបីខែ ដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ៥២ នៃច្បាប់ស្តីពី កិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ ។ រយៈពេលនោះអាចពន្យាបាន ។ អ្នកដាក់ពាក្យសុំមាន រយៈពេល២(ពីរ)ខែ ចាប់ពីថ្ងៃទទួលលិខិតរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ដើម្បីជូនព័ត៌មាន និងលិខិត ដែលត្រូវបានទាមទារ ។ អ្នកដាក់ពាក្យសុំដែលពុំផ្តល់ឯកសារទាំងនោះ ក្នុងរយៈពេលកំណត់នោះទេ ត្រូវបានចាត់ទុកថា បានបោះបង់ពាក្យសុំរបស់ខ្លួន ។

មាត្រា ៤៧.-

រយៈពេលដូចមានចែងក្នុងមាត្រា៥២ នៃច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ ក៏ត្រូវបានពន្យាពេល ក្នុងករណីដូចតទៅ ÷

ក- បើរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ដោយអនុវត្តទៅតាមមាត្រា៤៩នៃអនុក្រឹត្យនេះ ទាមទារឱ្យមានការបង្ហាញសម្បត្តិវប្បធម៌ ដើម្បីធ្វើការពិនិត្យ ។ ក្នុងករណីនេះ ការពន្យាចាប់គិតពីថ្ងៃដែលអ្នកដាក់ពាក្យសុំបានទទួលលិខិតអនុសិដ្ឋរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈដែលទាមទារឱ្យបង្ហាញសម្បត្តិវប្បធម៌នោះ ។

ខ- បើយថាភាពនៃសម្បត្តិវប្បធម៌ត្រូវបានជំទាស់នៅតុលាការ ។ ការពន្យាពេលត្រូវមានរហូតដល់ពេលដែលអ្នកដាក់ពាក្យសុំបញ្ជូនសេចក្តីសម្រេចបញ្ចប់បណ្តឹងរបស់តុលាការទៅរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ។

គ- បើរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ទាមទាររកភស្តុតាងនៃភាពស្របច្បាប់នៃការនាំចូលសម្បត្តិវប្បធម៌ ការពន្យាពេលចាប់ផ្តើមពីកាលបរិច្ឆេទនៃការទទួលលិខិតអនុសិដ្ឋពីរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈដែលទាមទាររកភស្តុតាងរហូតដល់ថ្ងៃផ្តល់ភស្តុតាងនោះ ។

មាត្រា ៤៨.-

បើសម្បត្តិវប្បធម៌មានសារសំខាន់ពិសេស ខាងផ្នែកប្រវត្តិសាស្ត្រ សិល្បៈ ឬបុរាណវិទ្យា រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ អាចប្រគល់ឱ្យក្រុមការងារឯកទេសដែលមានសមាសភាពយ៉ាង ច្រើន៥(ប្រាំ) នាក់ ទទួលបន្ទុកវាយតម្លៃប៉ះពាល់ដល់បេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ជាតិ បើមានការនាំចេញនូវ សម្បត្តិវប្បធម៌នោះ ។ ក្រុមអ្នកឯកទេសត្រូវសម្រេចលើតម្លៃវប្បធម៌របស់សម្បត្តិវប្បធម៌ដោយយកលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ ដូចមានរៀបរាប់នៅក្នុងមាត្រា៥៤ នៃច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌មក ពិចារណា ។ ក្រុមអ្នកឯកទេសត្រូវដាក់របាយការណ៍ ហើយនិងអនុសាសន៍ជូនរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ។

មាត្រា ៤៩.-

បើសំណុំរឿងតម្រូវឱ្យមានការសិក្សា រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ អាចសុំឱ្យបង្ហាញ សម្បត្តិវប្បធម៌នៅកន្លែងមួយ តាមការកំណត់ដោយរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ។

មាត្រា ៥០.-

អាជ្ញាប័ណ្ណនាំចេញត្រូវប្រគល់ឱ្យអ្នកដាក់ពាក្យសុំ ក្រោយពីមានការបង់ពន្ធដូចមានចែងក្នុង មាត្រា៥៣ នៃច្បាប់ស្ដីពីកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ ដោយចេញបង្កាន់ដៃឱ្យភ្លាម ឬបញ្ជូនឱ្យទៅតាមលិខិតអនុសិដ្ឋ ដោយមានសុំឱ្យចុះហត្ថលេខាទទួល ។

ការបង់ពន្ធលើការនាំចេញសម្បត្តិវប្បធម៌សម្រាប់ការតាំងពិព័រណ៌ ការជួសជុលឡើងវិញ ឬ សម្រាប់គោលបំណងវិទ្យាសាស្ត្រដទៃទៀត ត្រូវសម្រេចដោយរាជរដ្ឋាភិបាល ។

មាត្រា ៥១.-

បើរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ មិនយល់ព្រមចេញអាជ្ញាប័ណ្ណឱ្យទេ រដ្ឋមន្ត្រីត្រូវ ជូនដំណឹងពីសេចក្ដីសម្រេចនេះ ទៅម្ចាស់របស់សម្បត្តិវប្បធម៌នោះ តាមលិខិតអនុសិដ្ឋដោយមានសុំឱ្យ ចុះហត្ថលេខាទទួល ទោះជាពាក្យសុំត្រូវបានដាក់ជូនដោយអាណត្តិគាហកក៏ដោយ ។

ក្នុងករណីដែលគ្មានអាសយដ្ឋាន និងអត្តសញ្ញាណរបស់ម្ចាស់សម្បត្តិវប្បធម៌ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួង វប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈត្រូវឱ្យគេសុំទៅអាណត្តិគាហក តាមរយៈលិខិតអនុសិដ្ឋដោយសុំឱ្យមានការចុះ ហត្ថលេខាទទួល ។ រយៈពេលដូចមានចែងនៅមាត្រា៥២ នៃច្បាប់ស្ដីពីកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ ត្រូវបានពន្យារមួយរយៈពេល ចាប់ពីថ្ងៃអាណត្តិគាហកបានទទួលលិខិតពីរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រ សិល្បៈរហូតដល់ថ្ងៃផ្ដល់ព័ត៌មាន ។

មាត្រា ៥២.-

ក្នុងករណីមានការនាំចេញដោយបន្លំនូវសម្បត្តិវប្បធម៌ ហើយដែលការនាំចេញនោះមិនត្រូវបានទទួលការយល់ព្រម រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈអាចទាមទារយកសម្បត្តិវប្បធម៌នោះបានទុកជាប្រយោជន៍របស់សមុច្ច័យសាធារណៈអនុលោមទៅតាមមាត្រា៥៧ នៃច្បាប់ស្ដីពីកិច្ចការពារ បេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ ។

ក្នុងករណីនេះ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈត្រូវស្នើតម្លៃទិញមួយទៅម្ចាស់សម្បត្តិវប្បធម៌នោះ ។

មាត្រា ៥៣.-

ការស្នើតម្លៃទិញដែលធ្វើតាមលិខិតអនុសិដ្ឋ ដោយតម្រូវឱ្យមានការចុះហត្ថលេខាទទួលត្រូវសរសេរបញ្ជាក់ក្រៅពីថ្លៃប៉ាន់ស្មាននៃសម្បត្តិវប្បធម៌នោះ ក៏ត្រូវបញ្ជាក់បន្ថែមអំពីព័ត៌មានផ្សេងៗទាក់ទង នឹងថ្លៃប្រៀបធៀបសម្បត្តិវប្បធម៌ប្រហាក់ប្រហែល ដែលមាននៅលើផ្សារជាតិ និងអន្តរជាតិ ប្រសិនជា មាន ឬបើគ្មានទេលិខិតស្នើតម្លៃទិញត្រូវរៀបរាប់អំពីកត្តាប្រៀបធៀបផ្សេងៗ ដែលអាចបញ្ជាក់ពី ភាពត្រឹមត្រូវនៃថ្លៃប៉ាន់ស្មាន

ក្នុងលិខិតអនុសិដ្ឋស្នើទិញនោះ ។

ម្ចាស់សម្បត្តិវប្បធម៌មានរយៈពេល២(ពីរ)ខែ ដើម្បីនឹងឆ្លើយតប ។ រយៈពេលនេះចាប់ផ្តើមពីពេលបានស្នើទិញ ។ ការពុំមានការឆ្លើយជាលាយលក្ខណ៍អក្សរពីសំណាក់ម្ចាស់សម្បត្តិវប្បធម៌ ក្នុងរយៈពេលកំណត់ត្រូវចាត់ទុកថាពុំយល់ព្រមនឹងសំណើ ។

ក្នុងករណីនេះ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ និងម្ចាស់សម្បត្តិវប្បធម៌ត្រូវជ្រើសរើសអ្នកឯកទេសម្នាក់ទទួលបន្ទុកប៉ាន់ស្មានតម្លៃសម្បត្តិវប្បធម៌នោះ ។

សម្បត្តិវប្បធម៌នោះត្រូវបង្ហាញដល់អ្នកឯកទេស ។

រដ្ឋជាអ្នកទទួលបន្ទុកលើសោហ៊ុយអ្នកឯកទេស ។

ផ្នែកទី ២
ការនាំចេញដោយខុសច្បាប់

មាត្រា ៥៤.-

បើមានសម្បត្តិវប្បធម៌ណាមួយត្រូវបានធ្វើការនាំចេញដោយខុសច្បាប់ ទោះជាបណ្តោះអាសន្នក្តី ឬស្ថាពរក្តី រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ដោយសហការជាមួយក្រសួងការបរទេស និងសហប្រតិបត្តិការអន្តរជាតិ មានភារកិច្ចចាត់ចែងរាល់ដំណើរការផ្លូវទូត រដ្ឋបាល និងតុលាការ ដើម្បីធ្វើឱ្យ សម្បត្តិវប្បធម៌នោះបានវិលត្រឡប់មកមាតុភូមិវិញ ។

រដ្ឋមន្ត្រីត្រូវបំពេញក្នុងនាមរដ្ឋ ឬម្ចាស់សម្បត្តិវប្បធម៌នូវសកម្មភាពផ្លូវទូត រដ្ឋបាល ឬតុលាការ ផ្សេងទៀត ដែលមានគ្រោងនៅក្នុងសន្ធិសញ្ញាទ្វេភាគី ឬអនុសញ្ញាអន្តរជាតិផ្សេងទៀត រួមទាំងអនុសញ្ញាអ៊ុយនីដ្រូឆ្នាំ១៩៩៥ ស្តីពីសម្បត្តិវប្បធម៌ដែលត្រូវបានគេលួច ឬធ្វើការនាំចេញដោយខុសច្បាប់ ។

មាត្រា ៥៥.-

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ត្រូវជូនដំណឹងដល់សាធារណជន អំពីដំណើរការដែលបានធ្វើឱ្យមានការវិលត្រឡប់មកមាតុភូមិវិញនូវសម្បត្តិវប្បធម៌នោះ ។ សាធារណជនក៏ត្រូវដឹងពីលទ្ធផល នៃការដោះស្រាយដែរ ប្រសិនបើមាន ។

មាត្រា ៥៦.-

បើមានការសម្រេចឱ្យបង្វិលសម្បត្តិវប្បធម៌មកវិញ ហើយសំណងដែលរដ្ឋជាអ្នកទទួលបន្ទុកត្រូវបានចេញឱ្យទៅអ្នកកាន់កាប់ដោយសុទ្ធចិត្តរួចហើយ ការចេញសងនេះគ្មានព្យសនកម្មដល់សិទ្ធិចាប់ឱ្យសងថ្លៃចំណាយរបស់រដ្ឋដោយបុគ្គលផ្សេងទៀតឡើយ ។

មាត្រា ៥៧.-

រដ្ឋជាអ្នកតម្កល់ទុកនូវសម្បត្តិវប្បធម៌ដែលទទួលបានមកវិញ ហើយអាចដាក់តាំងនៅសារមន្ទីរជាតិ រហូតដល់ពេលប្រគល់ទៅឱ្យម្ចាស់ដើមវិញ បន្ទាប់ពីមានការសម្រេចលើកម្មសិទ្ធិរបស់សម្បត្តិវប្បធម៌ នោះ ។

មាត្រា ៥៨.-

សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលទទួលបានមកវិញ នឹងអាចប្រគល់ឱ្យម្ចាស់ដើមវិញបាន លុះត្រាតែ អ្នកនោះ÷

ក- សងសោហ៊ុយដែលរដ្ឋបានចេញទាំងអស់មកវិញ ជាអាទិ៍មានសោហ៊ុយទៅលើសំណងទៅឱ្យអ្នកទិញដោយសុទ្ធចិត្ត សោហ៊ុយលើវិធានការរក្សាទុក សោហ៊ុយលើការអនុវត្តសេចក្តីសម្រេចបង្គាប់ឱ្យបង្វិលសម្បត្តិវប្បធម៌មកវិញ និងសោហ៊ុយលើការតម្កល់ទុកដូចមានចែងនៅមាត្រា៥៦ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

ខ- ពុំមែនជាអ្នកធ្វើការនាំចេញខុសច្បាប់ដោយខ្លួនឯងនោះទេ ។

បើម្ចាស់សម្បត្តិវប្បធម៌ជាបុគ្គលសាធារណៈ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ អាចទាមទារមុននឹងប្រគល់សម្បត្តិវប្បធម៌ជូនវិញបាន ឱ្យមានវិធានការចាំបាច់សម្រាប់រក្សា និងការពារសម្បត្តិ វប្បធម៌នោះសិន ។ បើមិនដូច្នេះទេ ក្រោយពីមានការដាក់កំហិតដែលមិនព្រមធ្វើតាមក្នុងរយៈពេល២(ពីរ)ឆ្នាំ រដ្ឋមន្ត្រីអាចសម្រេចយកសម្បត្តិវប្បធម៌នោះបាន ទៅដាក់នៅកន្លែងមួយ ដែលផ្តល់នូវការធានាសុវត្ថិភាព ចាំបាច់គ្រប់បែបយ៉ាង ។

មាត្រា ៥៩.-

កម្មសិទ្ធិសម្បត្តិវប្បធម៌ដែលទទួលបានមកវិញត្រូវធ្លាក់ទៅលើរដ្ឋ ប្រសិនបើអត្តសញ្ញាណរបស់ម្ចាស់នៃទ្រព្យនោះ នៅតែមិនស្គាល់អស់រយៈពេល៥(ប្រាំ)ឆ្នាំ គិតចាប់ពីថ្ងៃដែលរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រ-សិល្បៈ បានជូនដំណឹងទៅសាធារណជនអនុលោមតាមមាត្រា៥៦ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

ផ្នែកទី ៣

អំពីការនាំចូលសម្បត្តិវប្បធម៌

មាត្រា ៦០.-

រាល់សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលនាំចូលមកក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ត្រូវតែប្រកាសនៅអង្គភាពគយ និងរដ្ឋាករ នាមាត់ច្រកនាំចូលអនុលោមតាមមាត្រា៦១ នៃច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបេតិកភណ្ឌវប្បធម៌ ។

សម្បត្តិវប្បធម៌ត្រូវមានភ្ជាប់មកជាមួយនូវលិខិតអនុញ្ញាតនាំចេញ ដែលចេញដោយអាជ្ញាធរ សមត្ថកិច្ចរបស់ប្រទេសដើម ឬឯកសារផ្សេងទៀត ដែលបញ្ជាក់ពីភាពស្របច្បាប់នៃការនាំចេញ ។

ត្រូវចាត់ទុកថាបាននាំចូលដោយខុសច្បាប់នូវសម្បត្តិវប្បធម៌ដែលធ្វើការនាំចូលប្រទេសកម្ពុជា ដោយ

គ្មានការប្រកាសនៅទីចាត់ការគយ និងរដ្ឋាករ ឬសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលត្រូវបានគេលួច ហើយបញ្ចូលមកក្នុងប្រទេសកម្ពុជាដោយបន្លំ ។

មាត្រា ៦១.-

នៅពេលមានសំណើសុំច្បាស់លាស់ និងពិស្តារពីប្រទេសដើមកំណើត រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និង វិចិត្រសិល្បៈ ត្រូវរក ឬឱ្យគេរកសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលនាំចូលដោយខុសច្បាប់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។

មាត្រា ៦២.-

នៅពេលដែលបានស្គាល់ច្បាស់របស់ប្រទេសដើមកំណើតនៃសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលបាននាំចូល ដោយខុសច្បាប់ត្រូវបានស្គាល់ហើយ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ត្រូវជូនព័ត៌មានទៅប្រទេស ដើមនោះតាមផ្លូវទូតអំពីវត្តមានរបស់សម្បត្តិវប្បធម៌នោះ នៅលើទឹកដីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ៦៣.-

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ និងទីចាត់ការគយ និងរដ្ឋាករ ត្រូវចាត់វិធានការចាំបាច់គ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីឃាត់ទុកសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលធ្វើការនាំចូលដោយខុសច្បាប់ ។

មាត្រា ៦៤.-

សម្បត្តិវប្បធម៌ទាំងឡាយ ដែលបានឃាត់ទុកត្រូវតម្កល់ទុកនៅសារមន្ទីរជាតិ ដែលជាអ្នកធានា ការពារ និងមានវិធានការគ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីរក្សាសម្បត្តិវប្បធម៌នោះ ។

មាត្រា ៦៥.-

រដ្ឋជាអ្នកសុំតវ៉ាបញ្ជូនពាក្យសុំបង្វិលសម្បត្តិវប្បធម៌ ដែលធ្វើការនាំចូលខុសច្បាប់តាមផ្លូវទូតមករដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ដែលជាអ្នកមានវិធានការគ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីធានាការវិលត្រឡប់សម្បត្តិវប្បធម៌មកប្រទេសដើមវិញ ។

សកម្មភាពនេះត្រូវធ្វើឡើងកុំឱ្យមានការប៉ះពាល់ដល់សកម្មភាពរដ្ឋបាល ឬតុលាការផ្សេងទៀត ដែលរដ្ឋអ្នកសុំ ឬម្ចាស់សម្បត្តិវប្បធម៌មានសិទ្ធិធ្វើ ។

មាត្រា ៦៦.-

ត្រូវផ្តល់សិទ្ធិឱ្យដូចគ្នាដែរ ចំពោះការសុំវិលត្រឡប់វិញសម្បត្តិវប្បធម៌ ដូចមានចែងក្នុងបទប្បញ្ញត្តិនៃកិច្ចព្រមព្រៀងទ្វេភាគី ឬអនុសញ្ញាអន្តរជាតិផ្សេងទៀត ជាពិសេសអនុសញ្ញាអ៊ុយនីដ្រូ ឆ្នាំ១៩៩៥ ស្តីពីសម្បត្តិវប្បធម៌ដែលត្រូវគេលួច ឬធ្វើការនាំចេញខុសច្បាប់ ។

មាត្រា ៦៧.-

ការវិលត្រឡប់នៃសម្បត្តិវប្បធម៌កើតឡើង នៅពេលមានការចេញសងចំណាយពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ ពីរដ្ឋអ្នកសុំរួមបញ្ចូលទាំងចំណាយនៅពេលធ្វើការឃាត់ទុក ការតម្កល់ទុកនៅសារមន្ទីរជាតិ និង វិធានការរក្សាទុក

បើសិនជាមាន ។

មាត្រា ៦៨.-

សម្បត្តិវប្បធម៌ដែលត្រូវបានធ្វើការនាំចូលដោយខុសច្បាប់ ហើយគ្មានការទាមទារឱ្យបង្វិលទៅវិញ ក្នុងរយៈពេលកំណត់ដោយច្បាប់ជាតិ ឬអន្តរជាតិត្រូវចាត់ទុកទៅជាសម្បត្តិរបស់រដ្ឋ ។

ជំពូកទី ៦

ទោសប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ៦៩.-

បើពាណិជ្ជករសម្បត្តិវប្បធម៌ណាម្នាក់ មិនគោរពកាតព្វកិច្ចណាមួយរបស់ខ្លួន ដែលមានចែងក្នុងមាត្រា១០ នៃអនុក្រឹត្យនេះ និងមាត្រា៣៣នៃច្បាប់ការពារបេតិកភណ្ឌ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និង វិចិត្រសិល្បៈ មានសិទ្ធិផ្អាកការអនុញ្ញាតនេះជាបណ្ដោះអាសន្ន ក្នុងករណីមិនរៀងចាលត្រូវបញ្ឈប់ ការអនុញ្ញាតប្រកបអាជីវកម្មនេះជាស្ថាពរ ។

មាត្រា ៧០.-

បើស្ថាប័នជាអ្នកទទួលការអនុញ្ញាតឱ្យជីករុករកវត្ថុបុរាណ បានប្រព្រឹត្តផ្ទុយនឹងកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនដូចមានចែងក្នុងជំពូកទី៤នៃអនុក្រឹត្យនេះ អាជ្ញាធរសមត្ថកិច្ចកម្រិតទោសទៅតាមទម្ងន់នៃបទល្មើស÷

ក- ដកសិទ្ធិនៃកម្មសិទ្ធិវិទ្យាសាស្ត្រ នៃផលិតផលការជីករុករកវត្ថុបុរាណ ។

ខ- ដកការអនុញ្ញាតឱ្យជីករុករក ។

គ- មិនចេញការអនុញ្ញាតជាថ្មីឱ្យជីករុករករយៈពេលអតិបរមា៥ (ប្រាំ) ឆ្នាំ ។

ជំពូកទី ៧

ការធានាឱ្យមាននីតិវិធីតវ៉ា

មាត្រា ៧១.-

សេចក្ដីសម្រេចដែលចែងក្នុងអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវធ្វើឡើងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ហើយត្រូវបង្ហាញហេតុផល និងផ្លូវតវ៉ា ព្រមទាំងរយៈពេលដែលអាចប្ដឹងតវ៉ា ។

មាត្រា ៧២.-

រាល់សេចក្ដីសម្រេចដែលធ្វើឡើងអនុលោមតាមអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវតែជូនដំណឹងទៅបុគ្គលពាក់ព័ន្ធទាំងឡាយ ។

ជំពូកទី ៨

អន្តរប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ៧៣.-

រាល់ពាណិជ្ជករដែលបានប្រកបរបររបស់ខ្លួនមុនអនុក្រឹត្យចូលជាធរមាន ត្រូវសម្របសម្រួល សកម្មភាពអាជីវកម្ម តាមបទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃអនុក្រឹត្យនេះ ឱ្យបានក្នុងរយៈពេល១២ខែ គិតចាប់តាំងពីថ្ងៃចូលជាធរមាន ។

ជំពូកទី ៩

អវសានប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ៧៤.-

រាល់បទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយណា ដែលផ្ទុយនឹងអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវចាត់ទុកជានិរាករណ៍ ។

មាត្រា ៧៥.-

រដ្ឋមន្ត្រីទទួលបន្ទុកទីស្តីការគណៈរដ្ឋមន្ត្រី រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ផ្នែកវប្បធម៌ជាតិ អាជ្ញាធរអប្សរា រដ្ឋមន្ត្រី រដ្ឋលេខាធិការ គ្រប់ក្រសួង ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ត្រូវអនុវត្តអនុក្រឹត្យនេះ ចាប់ពីថ្ងៃចុះហត្ថលេខាតទៅ ។

ធ្វើនៅរាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ១៧ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២០០២

នាយករដ្ឋមន្ត្រី

ហ៊ុន សែន

កន្លែងទទួល

- ក្រសួងព្រះបរមរាជវាំង
- អគ្គលេខាធិការដ្ឋានព្រឹទ្ធសភា
- អគ្គលេខាធិការដ្ឋានរដ្ឋសភា
- ខុទ្ទកាល័យសម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រី
- ក្រសួង និងស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ
- ដូចមាត្រា ៧៥
- ឯកសារ-កាលប្បវត្តិ

1/3

ឧបសម្ព័ន្ធទី១ នៃអនុក្រឹត្យលេខ .....៩៨.....អនក្រ.បកចុះថ្ងៃទី.១៧......ខែកញ្ញា....ឆ្នាំ២០០២

(មាត្រា ១៦)

គំរូសៀវភៅចុះបញ្ជី

លេខរៀង	ថ្ងៃខែទិញ ឬ តម្កល់ទុក ឬ ដោះដូរ	ការពិពណ៌នាច្បាស់លាស់អំពីសម្បត្តិ (ប្រភេទ ទំហំ រចនាបទ ហត្ថលេខា និង សញ្ញាពិសេស ប្រសិនជាមាន)	នាម គោត្តនាម ឬនាមករបស់ អ្នកលក់ អ្នកតម្កល់ទុក អ្នកទទួលដោះ - ដូរ ឋានៈ ឬ មុខរបរ អាសយដ្ឋាន ឬ ទីស្នាក់ការ	ប្រភេទ និង លេខរៀង នៃ អត្តសញ្ញាណ-ប័ណ្ណបង្ហាញ ។ ការបង្ហាញ អាជ្ញាធរដែលបានចេញឱ្យ និងថ្ងៃខែការចេញឱ្យ	ថ្លៃទិញ ឬ តម្លៃប៉ាន់ស្មានជាទឹកប្រាក់	បើសិនជា មានសេចក្ដី សម្រេចចុះក្នុងបញ្ជី សារពើភណ្ឌ សំណើ ឬ សេចក្ដីសម្រេចចំណាត់ថ្នាក់

2/3

ឧបសម្ព័ន្ធទី២ នៃអនុក្រឹត្យលេខ ..៩៨........អនក្រ.បកចុះថ្ងៃទី.១៧......ខែ.កញ្ញា....ឆ្នាំ២០០២
(មាត្រា ៤៥)

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ

ពាក្យសុំអាជ្ញាប័ណ្ណនិហរណកម្មសម្បត្តិវប្បធម៌

លេខយោង :	
ថ្ងៃ ខែ :	

អ្នកដាក់ពាក្យសុំ	នាម និងគោត្តនាម : អាសយដ្ឋាន : ទូរស័ព្ទ : របៀបទទួលសំបុត្រ :
ម្ចាស់ (បើសិនមិនមែនជាអ្នកដាក់ពាក្យសុំ)	នាម និងគោត្តនាម : អាសយដ្ឋាន : ទូរស័ព្ទ : របៀបទទួលសំបុត្រ :

ព័ត៌មានពាក់ព័ន្ធ នឹងសម្បត្តិវប្បធម៌			
ការពិពណ៌នាលម្អិតនៃសម្បត្តិ ១/ចំនួន ២/ពិពណ៌នា ៣/រូបថត ឬសំណៅចម្លង ៤/តម្លៃពាណិជ្ជកម្ម ឬថ្លៃលក់			
១/	២/ បើចន្លោះនេះមិនគ្រប់គ្រាន់ សូមបន្ថែមមួយ ឬច្រើនសន្លឹកទៀត	៣/	៤/

3/3

ព័ត៌មានពាក់ព័ន្ធនឹងការនាំចេញ
ការនាំចេញជាបណ្ដោះអាសន្ន
គោលបំណងនៃការនាំចេញ : ❑ ការតាំងពិព័រណ៍ ❑ ការស្ដារឡើងវិញ ❑ អភិរក្ស ❑ ការបញ្ជាក់តាមយថាភូត ❑ នីតិវិធីតុលាការ ❑ គោលបំណងវិទ្យាសាស្ត្រផ្សេងៗ
ទីកន្លែងដែលសម្បត្តិវប្បធម៌ត្រូវផ្ញើទៅ
ថ្ងៃ ខែ ឆ្នាំ នៃការនាំចេញ
ថ្ងៃ ខែ ឆ្នាំប្រហាក់ប្រហែល នៃការវិលត្រឡប់នៃសម្បត្តិវប្បធម៌មកកម្ពុជាវិញ

ការនាំចេញជាស្ថាពរ
គោលបំណងនៃការនាំចេញ
កន្លែងទទួលសម្បត្តិវប្បធម៌
ថ្ងៃ ខែ ឆ្នាំ ការនាំចេញ